

der følgende – og jeg håber så, jeg kan få udenrigsministerens kommentar til, om det er noget, man også har taget til efterretning og gjort noget ved:

»Der er også tegn på, at Kommissionen i stadig stigende omfang uddelegerer den økonomiske forvaltning ikke alene til de nationale myndigheder, men også til tredjemand, konsulenter eller kontorer, der fungerer som mellemmand mellem Kommissionen og støttemodtagerne. Sådan uddelegering af beføjelser har ført til, at Kommissionen har mistet kontrollen med, om Fællesskabets midler anvendes korrekt.«

Jeg vil gerne have ministerens kommentar til, om det punkt i indledningen til Revisionsrettens årsberetning har medført, at regeringen på baggrund af den dagsorden, der blev vedtaget den 17. maj, har sørget for, at der ikke bliver uddelegeret i det omfang, som Revisionsretten henviser til.

Det var nogle konkrete eksempler, jeg håber at kunne få svar på, så vi fremover kan sikre en langt større indsats imod den svindel, der sker, i stedet for alt for meget snak her i folketingssalen. Vi trænger til noget mere handling på det her område og lidt mindre snak.

Elisabeth Arnold (RV):

Også jeg vil gerne takke forespørgerne her i dag. Det er et vigtigt problem, der er rejst, og det er et problem, jeg mener vi bør diskutere jævnlige her i Folketinget.

Det er også svært at mobilisere megen dramatik om problemerne, for vi er jo i virkeligheden stort set fuldstændig enige om alle problemerne, og der er nævnt mange eksempler på enkeltssager, som vi har diskuteret her i folketingssalen og også har behandlet i Europaudvalget. Derfor er det helt åbenlyst, at vi alle sammen er interesserede i, at så få af disse sager som overhovedet muligt ser dagens lys.

Det vigtigste ved at være med i et internationalt fællesskab er jo, at også store lande overholder de regler, man i fællesskab har vedtaget. Små lande bliver som regel nødt til at overholde reglerne, for ellers får de tærsk af de store, men det vigtigste ved sådan nogle sammenslutninger som EU er netop, at også de store lande overholder reglerne. Desværre viser nogle af de eksempler på enkeltssager, vi har set – Air France, de store skibsværfter – at de store lande ikke synes, de behøver at overholde de regler, vi andre så gerne vil overholde.

Det fører mig videre til at sige til fru Charlotte

Antonsen, som fuldstændig rigtigt nævnte i sit indlæg før, at vi ikke får folkelig opbakning om EU, hvis vi ikke er fuldstændig klar over, at alle disse tilfælde af svindel og overtrædelse af reglerne efterhånden bliver bekæmpet. Det er en meget, meget vigtig forudsætning for den folkelige opbakning, at folk forstår, at når man har en sammenslutning som EU, så har man nogle fælles regler, og dem overholder alle medlemslande.

Jeg tror, vi alle sammen skal lægge os på sinde, at det ikke blot er et spørgsmål om kroner og øre eller om at straffe nogle eller give nogle bøder, men også et spørgsmål om at kunne sige til befolkningen: Vi vedtager disse regler, vi beslutter alle sammen at holde dem, og så holder vi dem, og hvis nogle ikke holder dem, så bliver de retsforfulgt, eller de bliver i hvert fald klappet af. Desværre er der jo eksempler på, at lande er sluppet godt af sted med at lave afpresning i EU-kredsen og simpelt hen svindle, og det er en skamplet på samarbejdet.

Der er to indbyggede svagheder i hele EU-systemet vedrørende disse svindelsager eller overtrædelse af lovene eller manglende overholdelse af dem, som jeg synes skal nævnes her. Det er blevet nævnt af flere tidligere, at der skal flere beføjelser til EU, at vi skal have mere handling i stedet for snak, og at vi skal have flere muligheder for at kontrollere. Men hver gang vi diskuterer begrebet kontrol over for de enkelte landes overholdelse af reglerne, støder vi ind i problemet med yderligere suverænitetsafgivelse.

Jeg kan godt forestille mig, at der ikke er ret mange danskere, der vil være interesseret i at have EU-kontrollører rendende rundt og kigge i alle deres regnskaber og kigge i alle deres foretagender i øvrigt efter, hvordan de gererer sig i forhold til de forordninger inden for EU, som de er underkastet. Vi har hver for sig i vores nationale lovgivninger en modstand mod at lade andre landes kontrolinstanser kigge indenfor, og derfor må vi også acceptere, at det er de enkelte lande, der skal fortsætte den kontrol, som EU-systemets regler beder dem om at overholde. Det giver selvfølgelig et dilemma, at de enkelte lande, som skal kontrollere sagerne, ikke altid har nogen helt klar interesse i, at svindlerne bliver opdaget. De har måske en helt klar økonomisk interesse i, at tingene ikke bliver opdaget, og derfor synes jeg, vi skal sige rent ud, at der er en konflikt her.

Hvis vi vil have mere kontrol, må vi også dis-